

Taal & Tongval-colloquium 2010

**Werkwoordsvolgorde
in een ruimer perspectief**

Vrijdag 19 november 2010

Koninklijke Academie
voor Nederlandse Taal- en Letterkunde
Koningstraat 18 – Gent

Programma Taal & Tongval-colloquium 2010

Werkwoordsvolgorde in een ruimer perspectief

Vrijdag 19 november 2010

- 9u30-10u00 Ontvangst met koffie
- 10u00-10u20 Verwelkoming door Evie Coussé (Universiteit Gent)
- 10u20- 11u00 Gert De Sutter (Hogeschool Gent)
De cognitieve verwerking van de rode en groene volgorde. Een interdisciplinaire case study in multifactoriële grammatica.
- 11u00-11u30 Mona Arfs (University of Gothenburg)
Accentuering van de werkwoordcluster en de omringende constituenten
- 11u30-12u00 Karin van Usen, Walter Haeseryn & Paula Fikkert (Radboud Universiteit Nijmegen)
Weet jij wanneer je 'op' gaat splitsen? Onderzoek naar het effect van cluster grootte op het splitsen van partikelwerkwoorden.
- 12u00-14u00 Lunchpauze
- 14u00-14u40 Sjef Barbiers & Hans Bennis (Meertens Instituut)
Verbal clusters in Dutch Dialects
- 14u40-15u10 Evie Coussé (Universiteit Gent)
De historische wortels van de rode en groene volgorde in het Nederlands
- 15u10-15u40 Ute Boonen (Universiteit Duisburg-Essen / Universiteit Keulen)
Rood en groen in meerledige hypotactische en paratactische werkwoordclusters in het Middelnederlands
- 15u40-16u00 Koffiepauze
- 16u00-16u30 Göz Kaufmann (University of Freiburg)
Discovering the Syntactic World beyond Verb Clusters
- 16u30-17u10 Susanne Wurmbrand (University of Connecticut)
Parasitic participles in Germanic: Consequences for the theory of verb clusters
- 17u10-18u30 Receptie

Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde, Koningstraat 18, Gent

De cognitieve verwerking van de rode en groene volgorde. Een interdisciplinaire case study in multifactoriële grammatica

Gert De Sutter

(Hogeschool Gent / Universiteit Gent)

The present paper combines earlier evidence from a multivariate corpus analysis (De Sutter 2007, 2009) with new corpus data and psycholinguistic experimentation in order to find an adequate cognitive-functional explanation for the coexistence of [part+aux] and [aux+part] clusters in Dutch complement clauses:

[...] dat hij vals heeft gespeeld / gespeeld heeft.

[...] that he has cheated / cheated had.

[...] that he has cheated.

On the basis of a corpus of non-translated Dutch quality newspaper articles and by means of a binary logistic regression analysis, De Sutter (2009) found that the alternation between participle-first and participle-final word order is simultaneously affected by eight language-internal variables, with the semantic factor as the most influential one. The model is able to explain and predict 80% of the variation. Building on this robust statistical model, an overarching cognitive-functional explanation was developed and tested through a new corpus analysis of translation data and two additional experiments (one production and one perception experiment). These new data (partially) confirm the earlier hypothesis that the [part+aux] order is the basic word order on which language users fall back in circumstances of heavy production demands, whereas [aux+part] order is considered a socio-stylistic option.

Accentuering van de werkwoordcluster en de omringende constituenten

Mona Arfs

(Göteborgs Universitet)

Het uitgangspunt van deze bijdrage is dat de ritmische structuur van het voltooid deelwoord doorslaggevend is voor de keuze van rode of groene volgorde in werkwoordelijke eindgroepen met een hulpwerkwoord en een voltooid deelwoord in bijzinnen in het hedendaags Nederlands. Er wordt daarbij van het principe uitgegaan dat de taalgebruiker bewust of onbewust naar een evenwichtige verdeling van de accenten streeft, zowel in de zin als geheel als in de tweeledige werkwoordelijke eindgroep op zich. Door de interne woordvolgorde in de werkwoordelijke eindgroep te variëren is het mogelijk evenwicht in de eindgroep te bereiken. Wanneer het deelwoord de klemtoon op de eerste lettergreep heeft (*opgebeld*), plaatst men bij voorkeur het hulpwerkwoord

vóór het deelwoord en wanneer het deelwoord de klemtoon op het eind heeft (*gepubliceerd*), plaatst men bij voorkeur het hulpwerkwoord ná het deelwoord.

In eindgroepen met een deelwoord met de klemtoon in het midden (*gelopen*) is er al evenwicht en het hulpwerkwoord zou dan even vaak voor als na het deelwoord moeten staan. Maar omdat de ritmische structuur van het deelwoord in deze eindgroepen niet de doorslaggevende factor voor de keuze van interne woordvolgorde is, staan ze meer open voor externe invloeden, bv. de accentuering van de omringende constituenten. De vraag rijst dan welke deze omringende constituenten zijn en in welke mate ze de keuze van woordvolgorde beïnvloeden.

Om die vraag te kunnen beantwoorden heb ik in een corpus met bijzinnen met tweeledige eindgroepen met een voltooid of passief deelwoord en een hulpwerkwoord een aantal factoren onderzocht, bv. de aanwezigheid, type en lengte van een constituent na de werkwoordelijke eindgroep, de lengte van het middenstuk en de accentuering van het element direct vóór de werkwoordelijke eindgroep.

Op basis van de onderzoeksresultaten zal ik in mijn bijdrage ingaan op de invloed van deze omringende constituenten op de woordvolgorde in werkwoordelijke eindgroepen met een evenwichtig deelwoord. Mijn hypothese is dat er een correlatiepatroon of hiërarchie bestaat tussen de factoren. Door deze correlatiepatronen te beschrijven is het mogelijk het frequentere gebruik van de ene of andere volgorde tot op zekere hoogte te verklaren en voorspellen.

Tenslotte zal ik op basis van mijn onderzoeksmateriaal ingaan op de vraag welke andere factoren dan de ritmische de keuze van interne woordvolgorde kunnen beïnvloeden, bv. stilistische factoren, soort hulpwerkwoord en analogiewerking met constructies met een koppelwerkwoord.

Weet jij wanneer je *op* gaat *splitsen*? Onderzoek naar het effect van clustergrootte op het splitsen van partikelwerkwoorden

Karin van Usen, Walter Haeseryn en Paula Fikkert
(Radboud Universiteit Nijmegen)

Sommige mensen zeggen dat ze iemand *op gaan bellen*, anderen dat ze iemand *gaan opbellen*. Beide groepen bedoelen hetzelfde, maar gebruiken een andere vorm voor dezelfde boodschap. Als het partikelwerkwoord onderdeel is van de werkwoordelijke eindgroep van een bijzin kan het partikelwerkwoord gesplitst of ongesplitst voorkomen (ANS 1997). De keuze van de spreker hangt af van verschillende factoren, zoals de regio waar de spreker vandaan komt en de grammaticale vorm van het werkwoord. In dit onderzoek onderzoeken we welke rol de grootte van het verbale eindcluster van de

bijzin speelt. De ANS vermeldt hierover: “Wat de omvang van de eindgroep betreft lijkt splitsing eerder bij meerledige dan bij tweeledige eindgroepen voor te komen (...)” (ANS 1997: 21.6.2.2). Deze bewering wordt niet onderbouwd.

Aangenomen dat partikelwerkwoorden als geheel zijn opgeslagen in het mentale lexicon, zou het goed kunnen zijn dat partikel en werkwoord dicht bij elkaar blijven staan naarmate de werkwoordelijke eindgroep groter is, omdat het partikel anders relatief lang actief gehouden moet worden. We hebben deze hypothese experimenteel onderzocht.

Om het materiaal zo goed mogelijk te kunnen controleren is gekozen voor een reproductietaak. De proefpersonen (n=30) kregen auditief een verhaal aangeboden bestaande uit 39 zinnen, waarvan 21 zinnen partikelwerkwoorden bevatten en de overige zinnen afleiders waren. De testzinnen bevatten zeven ongesplitste partikelwerkwoorden, zeven vormen waarbij partikel en werkwoord werden gescheiden door één woord, en zeven vormen waarbij tussen partikel en werkwoord twee woorden stonden. Hieronder staan drie voorbeelden:

- (a) *Hij zei dat hij haar [moest opbellen]*
- (b) *Hij zei dat hij haar [op moest bellen]*
- (c) *Hij zei dat hij haar [op had moeten bellen]*

Elke proefpersoon kreeg een van de drie vormen van het werkwoord te horen. Er waren daarom van elk verhaal drie versies, zodat de condities gelijk over de versies verdeeld waren. De taak van de proefpersonen was om bij het horen van een piep de zin te herhalen die ze het laatst gehoord hadden. Daarbij bleek dat het partikelwerkwoord niet altijd in dezelfde vorm onthouden werd en dus naar eigen inzicht al dan niet gesplitst werd.

Uit de resultaten blijkt dat het al dan niet splitsen van een partikelwerkwoord in het verbale eindcluster van een bijzin inderdaad samenhangt met de afstand (het aantal woorden) die tussen partikel en het bijbehorende werkwoord zou ontstaan bij splitsing. Hoe groter het verbale eindcluster, hoe minder men geneigd is om het partikelwerkwoord te splitsen. Proefpersonen maakten meer fouten naarmate er meer woorden tussen partikel en bijbehorend werkwoord stonden. De fouten bestonden voor de meerderheid uit ongesplitste partikelwerkwoorden, waar in de uitgangszin partikel en werkwoord gesplitst waren.

Referenties

Algemene Nederlandse Spraakkunst (ANS) (1997). Haeseryn, W., Romijn, K., Geerts, G., Rooij, J. de, & Toorn, M.C. van de (Eds.). Groningen: Martinus Nijhoff. Geraadpleegd op 5 januari 2010 via <http://www.let.ru.nl/ans/e-ans/>.

Verbal clusters in Dutch Dialects

Sjef Barbiers and Hans Bennis

(Meertens Instituut)

The variety in word orders in Dutch verbal clusters is a topic that has been studied in detail. In this presentation, we will try to derive possible and impossible orders in varieties of Dutch from a simple system in which a variety may opt for a process of verb raising or not. Independent but interacting factors such as participle placement and verb projection raising are responsible for orderings which appear to violate the order restrictions on verb raising.

De historische wortels van de rode en groene volgorde in het Nederlands

Evie Coussé

(Universiteit Gent)

Het uitgangspunt van deze bijdrage is de volgordevariatie in tweeledige werkwoordclusters met een voltooid deelwoord in de moderne Nederlandse bijzin. In de neerlandistische literatuur is beschreven hoe er een principiële keuzevrijheid bestaat tussen de 'groene volgorde' voltooid deelwoord – persoonsvorm en de 'rode volgorde' persoonsvorm – voltooid deelwoord in de bijzin.

Het bestaande onderzoek naar de rode en groene volgorde heeft zich hoofdzakelijk geconcentreerd op het bepalen en het verklaren van de factoren die met de volgordevariatie in de bijzin correleren in het moderne Nederlands. Hierbij wordt het bestaan van de rode en de groene volgorde als volgordevarianten doorgaans als een gegeven aanvaard. In mijn bijdrage zal echter de onderzoeksvraag centraal staan waar die volgordevariatie vandaan komt en waarom er überhaupt volgordevariatie is. Ik zal met andere woorden onderzoeken wat de historische wortels van de moderne volgordevariatie zijn.

De centrale hypothese in deze bijdrage is dat de huidige variatie van de rode en groene volgorde te beschouwen is als een momentopname in een proces van taalverandering waarbij de rode dan wel de groene werkwoordsvolgorde in concurrentie staat met de alternatieve volgordevariant. In de historische taalkunde is voor uiteenlopende taalveranderingen beschreven hoe een innovatieve taalvariant B in de loop van de tijd stap voor stap een oorspronkelijke taalvariant A vervangt. Met dat graduele taalveranderingsproces $A > B$ gaat onvermijdelijk synchrone variatie gepaard. De overgangsfase in de taalverandering wanneer B naast A wordt gebruikt (dus $A > A / B > B$), is door Hopper (1991) *layering* genoemd. Ik zal onderzoeken of dat de huidige

volgordevariatie in de werkwoordclusters in de bijzin ook als een geval van *layering* gezien kan worden.

Om de diachrone onderzoeksvraag te beantwoorden, is uitgebreid corpusonderzoek nodig van de werkwoordsvolgorde dat zo ver mogelijk terug de tijd in gaat. Ik heb daarom een corpus teksten verzameld met historische teksten vanaf de tweede helft van de dertiende eeuw tot het einde van de twintigste eeuw om zo de ontwikkeling van de werkwoordsvolgorde vanaf de vroegste bronnen in het Middelnederlands tot het hedendaagse Nederlands ononderbroken te kunnen traceren. Ik heb in het corpus de distributie van de volgorde in zowel clusters met *hebben, zijn* of *worden* + een voltooid deelwoord geïnventariseerd als in werkwoordclusters met *zullen* + een infinitief om een zo breed mogelijk zicht te krijgen op de volgordeveranderingen in de tweeledige werkwoordcluster door de eeuwen heen. Die resultaten zullen in inzichtelijke grafieken gepresenteerd worden.

Daarenboven zal ik op basis van de diachrone volgorde-resultaten ook ingaan op de vraag hoe en waarom de factoren die de volgordevariatie bepalen in het moderne Nederlands ontstaan zijn. Op die manier wil ik ook bijdragen tot de hedendaagse discussie over de motivaties voor de volgordevariatie in werkwoordclusters met een voltooid deelwoord. Concreet zullen corpusgegevens over historische ontwikkelingen in het Nederlands, zoals veranderingen in de woordvolgorde in de bijzin en de ontwikkeling van de perifrastische werkwoordclusters door de eeuwen heen, statistisch in verband gebracht worden met de veranderende werkwoordsvolgorde.

Referenties

Hopper, P. (1991) On some principles of grammaticalization. In: E.C. Traugott & B. Heine (reds.), *Approaches to grammaticalization*. Amsterdam: Benjamins, 17-35.
Ute Boonen, Universiteit Duisburg-Essen / Universiteit Keulen:

Rood en groen in meerledige hypotactische en paratactische werkwoordclusters in de het Middelnederlands

Ute Boonen

(Universiteit Duisburg-Essen / Universiteit Keulen)

In het Middelnederlands van de 13de en 14de eeuw wordt in werkwoordelijke clusters zowel de rode als de groene volgorde gebruikt. Mijn onderzoek van 3610 werkwoordelijke eindgroepen in meer dan 930 oorkonden toont aan dat verschillende factoren die keuze beïnvloeden, o.a. het hulpwerkwoord, de syntactische context waarin de werkwoordelijke eindgroep zich bevindt (vgl. Boonen 2007, 2010).

In het materiaal uit de 13de en 14de eeuw komen naast tweeledige eindgroepen ook meerledige, *hypotactisch* opgebouwde werkwoordclusters voor en *paratactische* constructies, die uit een persoonsvorm en twee (of meer) nevenschikte infinitieven of voltooide deelwoorden bestaan. Een paratactische cluster is bv. de werkwoordelijke eindgroep in de adresformule *allen denghenen die dese lettren sullen sien ende horen (lesen)*. Dit soort constructie komt ook voor in de rest van de oorkondetekst, bv. *die zunte mychiels raetlude jaerlix zoelen boeren ende aldus deylen*.

Aan welke volgorde wordt in deze constructies de voorkeur gegeven? Zowel de meerledige hypotactische clusters als de paratactische constructies zijn vrij lang en complex. Dit kan het gebruik van de rode volgorde bevorderen (vgl. Marynissen 1999). Bij de paratactische constructies hebben we telkens te maken met een samentrekking van twee (of meer) twee- of meerledige werkwoordelijke clusters. De samentrekking zou eveneens voor een frequenter gebruik van de rode volgorde kunnen zorgen.

Voor de onderzochte meerledige hypotactische clusters geldt dat de rode volgorde vaker wordt gebruikt dan de groene. In de adresformule met de paratactische constructie is er eveneens een duidelijke voorkeur voor de rode volgorde, maar niet bij de paratactische constructies uit de oorkondetekst: hier komt in 2/3 van de gevallen de groene volgorde voor.

Hoe kan dit verschil verklaard worden? Twee factoren zijn hier van belang: ten eerste de herkomst van de oorkonde en het gebruikte schrijfdialect en ten tweede het stereotiepe taalgebruik in de oorkondeformule.

Referenties

- BOONEN, Ute K. 2010 (in druk): *Die mittelniederländische Urkundensprache in Privaturkunden des 13. und 14. Jahrhunderts. Vorlagen, Normierung, Sprachgebrauch*. Niederlande-Studien 47, Münster: Waxmann.
- BOONEN, Ute K. 2007: Syntactische variatie in 13de- en 14de-eeuwse oorkonden: Rood en groen in de adresformule. In: *Handelingen van de koninklijke commissie voor Toponymie & Dialectologie 2007 (79)*, 165-194.
- MARYNISSEN, Ann 1999: »... allen denghenen die dese letteren sien selen / selen sien ende horen lesen ... Over volgordevariatie in de werkwoordelijke eindgroep in de Middelnederlandse bijzin«. In: *Taal & Tongval*, themanummer 12: De verschriftelijking van het Nederlands, 36-158.

Discovering the Syntactic World beyond Two-Verb-Clusters

Göz Kaufmann

(University of Freiburg)

The question of how speakers of Continental West Germanic languages and varieties (e.g. Dutch, Flemish, and German) generate the different serializations of verb clusters in embedded clauses has been a topic for decades. Two syntactic “movements”, *verb projection raising* (vpr) and *scrambling* (scr), are frequently mentioned in order to answer this question. With these mechanisms one can easily generate two of the three possible sequences, namely [...] *V1-Obj-V2*, as in Mennonite Low German (MLG)

- (1) [...] *daut hei* (Adv) **mut** SINE MAMA **helpe**
([...] *that he has to help his mother*)
(+vpr/-scr; traditionally called *Verb Projection Raising* [variant])

and [...] *Obj-V1-V2*, as in

- (2) [...] *daut hei* [SINE MAMA] (Adv) [SINE MAMA] **mut helpe**
(+vpr/+scr; ambiguously called *Verb Raising* [variant]).

For the third, strictly left-branching sequence [...] *Obj-V2-V1*, as in

- (3) [...] *daut hei* [SINE MAMA] (Adv) [SINE MAMA] **helpe mut**
(-vpr, sometimes called *Non-Raising variant*; cf. KAUFMANN 2007),

things are more difficult, because without the presence of an adverb *scrambling* might take place string-vacuously. In order to maintain the claim that *verb projection raising* and *scrambling* are the two central mechanisms for the generation of the superficial shape of verb clusters, one will have to distinguish between these two variants (-vpr/-scr; -vpr/+scr).

Working with 14,000 Low German clauses collected in six Mennonite colonies in the Americas, I have been able to create two indexes, one measuring the informants' propensity for *verb projection raising* (in two-verb-clusters) and one measuring their propensity to *scramble* ([a] with the help of the two contrastive variants in two-verb-clusters, i.e. *Verb (Projection) Raising*; (b) with the sequence of an object-NP and an adverb in clauses with the *Non-Raising variant*). The first result of this index formation is that among the 282 informants with values for both indexes all four theoretically possible types exist (-vpr/-scr; -vpr/+scr; +vpr/-scr; +vpr/+scr).

Besides this, one can check how other linguistic phenomena are related to these indexes. There is, for example, a strong correlation with the cluster types in clauses with three

verbal elements. Informants who apply *verb projection raising* but refrain from *scrambling* show a strong preference for the sequence [...] *V1-V2-Obj-V3* (two circles of *verb projection raising*, no *scrambling*), while informants applying both mechanisms prefer [...] *Obj-V1-V2-V3* (two circles of *verb projection raising* and *scrambling*). Even more telling is the distribution in embedded clauses with just one verbal element. There is a low, but robust number of tokens in conditional, complement, and relative clauses featuring the somewhat “ungermanic” sequence [...] *V1-Obj*, as in MLG

- (4) [...] daut hei **kennt** sine Frennd nich.
 ([...] *that he doesn't know his friends*)

This sequence depends strongly on the informants' high index value for *verb projection raising* and their low value for *scrambling*. This proves that – in spite of the similarity with V2-clauses – the generation of [...] *V1-Obj* in MLG is quite a different one. The structural representation must reflect the application of *verb projection raising* and the non-application of *scrambling*. This leads to this partial structure correctly predicting the surface form of [...] *V1-Obj*:

- (5) [CP ... [IP [IP t_m V_g-I] [VP NP t_g]_m] ...]

The structure shows head movement from V⁰ to I⁰, *verb projection raising* and adjunction of VP to the right of IP and lack of *scrambling* of the object-NP. Superficially the variant has the object-NP in final position, but structurally this position is followed by the trace of V⁰. With increased usage, this variant might finally be reanalyzed as V2, but its origin is definitely different. Such a reanalysis can already be proven for causal clauses in two Mennonite colonies and might have been one of the mechanisms leading to the change from OV in Old English to V0 in modern English.

The distribution of the variant [...] *V1-Obj* also indicates that *verb projection raising* and *scrambling* are independent mechanisms, because informants showing just one of the mechanisms, i.e. either +*vpr*/+*scr* or -*vpr*/-*scr*, also produce some of these tokens. One can, therefore, claim that the hitherto analyzed cluster variants (*Non-Raising, Verb (Projection) Raising*) have no reality of their own, but are just the superficial consequences of the (non-)application of these mechanisms. Mennonites seem to (not) apply them across the board, i.e. in different types of embedded clauses and with different numbers of verbal elements. The “function” of *verb projection raising* could be seen as a means of diminishing parsing difficulties by avoiding strictly left-branching structures in clusters with many verbal elements. *Scrambling* may be connected to the moment of feature checking (before or after spell-out).

There are other possibilities for the use of the two indexes. One can, for example, analyze the presence or absence of correlates in matrix clauses in the MLG corpus checking whether correlates indicate the disintegration of the embedded clause (the

position mostly taken in Generative Grammar; cf. IZVORSKI 1996) or whether they integrate these clauses even more into the matrix clause by turning them into attributive clauses (cf. BREINDL 1989). If significantly different index values can be found for the presence/absence of correlates, one could consider a high frequency of the *VPR-variant* (+vpr/-scr) in an embedded clause following (or preceding) a correlate in the matrix clause as an indicator for the disintegrating nature of correlates since this variant frequently shows some main clause features (superficial V2). A low value for *verb projection raising* or a high value for *verb projection raising* combined with a high value for *scrambling* (the two *Non-Raising variants* and the *Verb Raising variant*), however, could be seen as an indicator for the attributive hypothesis due to the lack of such features.

References

- Breindl, Eva 1989. *Präpositionalobjekte und Präpositionalobjektsätze im Deutschen*. Tübingen: Max Niemeyer Verlag.
- Izvorski, Roumyana 1996. The Syntax and Semantic of Correlative Proforms. In *Proceedings of NELS 26*, Kusumo, Kiyomi (ed.), 133-147. Harvard University and MIT.
- Kaufmann, Göz 2007. The Verb Cluster in Mennonite Low German: A new approach to an old topic. *Linguistische Berichte* 210: 147-207.

Parasitic participles in Germanic: Consequences for the theory of verb clusters

Susi Wurmbrand

(University of Connecticut)

In this talk, I investigate a series of Germanic verb constructions, which appear to involve the ‘wrong’ morphology on one or more of the verbs involved: Norwegian parasitic participles, Frisian up ward and downward parasitic participles, and the German *Skandal* construction (see (1)).

- (1) a. *Jeg hadde villet lest / lese boka* Norwegian
 I had want.PART read.PART / read.INF book.DEF
 ‘I would have liked to read the book.’ [Wiklund 2001: 201]
- b. *hy soe it dien / dwaan wollen ha* Frisian
 he would it do.PART / do.INF want.PART have.INF
 ‘He would have liked to do it.’ [den Dikken and Hoekstra 1997: 1058]
- c. *hy soe it dien ha wollen / wolle* Frisian
 he would it do.PART have.INF want.PART / want.INF
 ‘he would like to have it done’ [den Dikken and Hoekstra 1997]

- d. *ohne es verhindert / verhindern haben zu können* German
 without it **prevent.PART / prevent.INF** have.INF to can.IPP
 ‘without having been able to prevent it’ [Vogel 2009]

I provide an explicit syntactic account unifying the phenomena and deriving the differences from independent differences among the languages (word order, morphology). In doing so, I show that these apparently odd constructions are subject to specific distributional restrictions which are fully in line with standard grammatical principles of the languages under consideration. Taking parasitic constructions out of the “weird corner” of grammar provides a powerful argument for UG and the language-specific constraints to be argued for. More specifically, I argue for a top-down definition of *Agree*, namely the claim that an unvalued feature is valued by the closest c-commanding element with the appropriate valued feature. I demonstrate that this view, in contrast to standard *Agree* and licensing under specifier-head agreement, allows for a uniform treatment of the morphological and syntactic properties of these constructions, which, so far, have been assumed to be unrelated.

Furthermore, I argue that different word orders in a verb cluster can be derived either by syntactic movement (in which case locality conditions have to be obeyed and new *Agree*(ment) relations are formed) or by PF-linearization of sister nodes (in which case no locality effects are observed and no new *Agree*(ment) relations are established). Lastly, I provide a preliminary account of the distribution and restrictions of the *infinitivus pro participio*.

Het colloquium kon plaatsvinden dankzij de financiële steun van

